

Το Σωματείο Μισθωτων Τεχνικών βρίσκεται σε ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ!

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες,

Κανείς σήμερα δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι τα δικαιώματα των μισθωτών τεχνικών και γενικότερα του κόσμου της δουλειάς, βρίσκονται στο στόχαστρο μιας ολοένα και εντεινόμενης επίθεσης: νομοθετικές ρυθμίσεις (όπως αυτές για την κακόφημη “διευθέτηση του χρόνου εργασίας”, το πρόσφατο αντιασφαλιστικό έκτρωμα για το ΤΣΜΕΔΕ κλπ.), πολιτικές εξαγγελίες, π.χ. για την ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης του ΟΤΕ και το σχέδιο ΠΔ του ΣΑΤΕ για τα επαγγελματικά δικαιώματα των ΤΕΙ, η συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος που έχει ξεσηκώσει ολόκληρη θύελλα αντιδράσεων, αλλά – πάνω απ’ όλα – η ίδια η πραγματικότητα στους τόπους δουλειάς, στο βασίλειο της εργοδοτικής ασυδοσίας και τρομοκρατίας, της απλήρωτης υπερεργασίας και των μεροκάματων πείνας, μιλούν από μόνα τους για την κατάσταση.

Για την επίθεση αυτή, λοιπόν, μιλάνε σήμερα όλοι. Άλλοι, την εντοπίζουν στο πρόσωπο του ενός ή του άλλου υπουργού και είναι έτοιμοι να “χαιρετίσουν” την απομάκρυνσή του και την αντικατάστασή του, φυσικά, από κάποιον εντελώς ίδιο διάδοχο. Άλλοι, την εντοπίζουν στην κυβέρνηση της “επάρατου” Δεξιάς και, φυσικά, είναι έτοιμοι να αλαλάξουν από “αγωνιστικό” ενθουσιασμό, με τυχόν αντικατάστασή της από την ομογάλακτη αδελφή της, εκείνη του ΠΑΣΟΚ – πάντα, φυσικά, “κάτω από την πίεση των μαζών”. Άλλοι, τέλος, βλέπουν την επίθεση αυτή μέσα από τα “παραμορφωτικά γυαλιά” του “δικού τους” κλάδου. Γι’ αυτούς, η επίθεση είναι, κάθε φορά ενάντια “σε κάποιους”: “ενάντια στους φοιτητές”, “ενάντια στους μηχανικούς”, “ενάντια στους εκπαιδευτικούς” κλπ. Και είναι πεπεισμένοι ότι, αφού η επίθεση αφορά μόνο τον κλάδο “τους”, στον κλάδο τους ανήκει και η υποχρέωση αλλά και η δυνατότητα της απόκρουσής της: “ο αγώνας στα χέρια των φοιτητών”, “ο αγώνας στα χέρια των μηχανικών” και πάει λέγοντας...

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ!

Η επίθεση αυτή δεν είναι ούτε αποσπασματική, ούτε τυχαία. Δεν είναι προϊόν “υπερβάλλοντος ζήλου” του ενός ή του άλλου υπουργού, της μιας ή της άλλης κυβέρνησης, δεν αφορά τον α ή τον β κλάδο. Είναι όψεις της **ενιαίας στρατηγικής** του μονοπωλιακού κεφαλαίου σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, με στόχο τη δραματική συρρίκνωση του συνόλου των εργασιακών, μορφωτικών και επαγγελματικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας. Η στρατηγική αυτή έχει κωδικοποιηθεί σε ντοκουμέντα-σταθμούς, όπως η Σύνοδος της Λισσαβόνας, η Συνθήκη της Μπολόνια κλπ. και αποσκοπεί να απαντήσει σε **αντικειμενικές ανάγκες των μονοπωλίων**, για την αύξηση της κερδοφορίας και της ανταγωνιστικότητάς τους και την επιτυχή διεξαγωγή της διαπάλης με τους διεθνείς ανταγωνιστές τους για τη μερίδα του λέοντος του πλούτου που παράγουν οι εργαζόμενοι σ’ ολόκληρο τον κόσμο. Οι κυβερνήσεις των χωρών της ΕΕ, υλοποιούν με θρησκευτική ευλάβεια το σύνολο των αναδιαρθρώσεων αυτών. Αυτή είναι και η εικόνα στη χώρα μας: **ΝΔ και ΠΑΣΟΚ**, από θέσεις κυβέρνησης και αντιπολίτευσης σήμερα, όπως και στο παρελθόν, δίνουν καθημερινά τον καλύτερό τους εαυτό για την προώθηση των αναδιαρθρώσεων με τις λιγότερες δυνατές αντιστάσεις. Από αυτή την άποψη, το εργατικό και γενικότερα το λαϊκό κίνημα δεν έχει απέναντί του το “νόμο της Μαριέττας”, το “νόμο του Τσιτουρίδη”, ή την αναθεώρηση του άρθρου 16 (όπως δεν είχε και στο παρελθόν το “νόμο του Αρσένη”, το “νόμο του Ρέππα” κλπ.), **αλλά την εντεινόμενη επίθεση των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των λαών.**

Απέναντι στην ενιαία πολιτική του κεφαλαίου, ενιαία πρέπει να είναι η απάντηση της εργατικής τάξης και όλων των υπόλοιπων λαϊκών στρωμάτων. **Καμιά συντεχνιακή αυταπάτη δε μπορεί να δώσει διέξοδο**, παρά μόνο να οδηγήσει μια ώρα αρχύτερα τα δικαιώματά μας στη λαιμητόμο. Η αντίληψη ότι κάθε πρόβλημα είναι “κλαδικό” και ότι μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με απευθείας διαπραγμάτευση με την εργοδοσία και την κυβέρνηση κι όχι με συνολικό αγώνα όλων των εργαζομένων για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, είναι επικίνδυνη και βαθιά λαθεμένη. Είτε στη συναινετική του εκδοχή (να στηρίξουμε την κυβερνητική πολιτική με αντάλλαγμα τη “σωτηρία του κλάδου”), είτε στην “αγωνιστική” (ο κλάδος μόνος του θα επιτύχει την κυβερνητική υποχώρηση), ο συντεχνιασμός είναι ο σίγουρος δρόμος προς την καταστροφή.

Η ύπαρξη και ενδυνάμωση ενός ταξικού πόλου για την οργάνωση της πάλης, της αντίστασης και της αντεπίθεσης του εργατικού και λαϊκού κινήματος με αναφορά **στο σύνολο των εργαζομένων, όλων των κλάδων**, αναδεικνύεται σε αποφασιστικό όρο για την αντιστροφή της κατάστασης υπέρ των εργαζομένων. Ενός πόλου που θα συνενώνει τις επιμέρους διεκδικήσεις σε ένα ενιαίο, ταξικό διεκδικητικό πλαίσιο με αφετηρία τις σύγχρονες διευρυνόμενες ανάγκες της λαϊκής οικογένειας και θα φωτίζει τις πολιτικές προϋποθέσεις για την ικανοποίησή του, προϋποθέσεις ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής, διεκδίκησης και κατάκτησης της λαϊκής εξουσίας, οικοδόμησης μιας λαϊκής οικονομίας από, με και για τους άμεσους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου. **Και τέτοιος πόλος υπάρχει! Η θετική πείρα από τη δράση του ΠΑΜΕ** (όπως και της ΠΑΣΥ στο αγροτικό κίνημα), είναι η καλύτερη παρακαταθήκη για το εγχείρημα αυτό.

ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΟ ΔΙΛΗΜΜΑ...

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Αντικείμενο της εκλογοαπολογιστικής συνέλευσης, αλλά και ευρύτερα του όλου προβληματισμού του κόσμου του Σωματείου, δεν μπορεί να είναι η καταγραφή μιας ήδη γνωστής κατάστασης, ούτε οι γενικόλογες εκκλήσεις για μαζικοποίηση του Σωματείου, ανάπτυξη της δράσης του κλπ. **ΔΕΝ ΞΕΚΙΝΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ!**

- Ήδη σήμερα, το Σωματείο έχει πίσω του μια “ιστορία” και μια δράση 7 ετών.
- Ήδη, τη στιγμή που μιλάμε, έχει κατακτήσει ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ την αντιπροσωπευτικότητα απέναντι στον εργοδοτικό ΣΤΥΕ, στο Λεκανοπέδιο, ξεπερνώντας τα 800 μέλη, μισθωτούς τεχνικούς του ιδιωτικού τομέα.
- Ήδη σήμερα, έχει τη δική του καθοριστική συμβολή σε μια σειρά μάχες που σημάδεψαν το προηγούμενο διάστημα, όπως η μάχη για το ασφαλιστικό και η αποφασιστική συμβολή του Σωματείου στις κορυφαίες στιγμές αυτής της μάχης, τις δύο καταλήψεις του ΤΣΜΕΔΕ και τις πορείες στα Υπουργεία Εθνικής Οικονομίας και Απασχόλησης.

Η πορεία αυτή, δικαιολογημένα το έχει φέρει σήμερα ένα βήμα πριν από την υπογραφή **ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ** που να καλύπτει τους εργαζομένους του κλάδου μας, που είναι χτυπημένοι από τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις.

- Έχει αποκαλύψει τη στάση του εργοδοτικού ΣΤΥΕ που ακόμα και σήμερα αρνείται την κήρυξη της σύμβασής του υποχρεωτικής και παλεύει με νύχια και με δόντια να μπλοκάρει το Σωματείο στη δράση του.
- Δικαιολογημένα συνέβαλε στην “κατεδάφιση” του προφίλ που προστάθηκε να καλλιεργήσει η ηγεσία του ΤΕΕ, ότι αυτή, δήθεν, εκπροσωπεί τους μισθωτούς μηχανικούς, πράγμα που εκφράστηκε ποικιλόμορφα, τόσο μέσα από το εκλογικό αποτέλεσμα στο ΤΕΕ, όσο και από την αποχή από τη διαδικασία και – ιδιαίτερα – τα κοινωνικοταξικά χαρακτηριστικά αυτής της αποχής.

Η πορεία αυτή δίνει σήμερα το δικαίωμα να αισιοδοξούμε. **Όχι όμως και να αποσπώμαστε από τα προβλήματα και τις αρνητικές πλευρές της πείρας της δουλειάς μας.** Αρνητικές πλευρές που “φρενάρουν” την πορεία προς τα μπρος, εμποδίζουν την ορμητική ανάπτυξη του Σωματείου, δυσκολεύουν την καθιέρωσή του στις συνειδήσεις των συναδέλφων του κλάδου ως του κατεξοχήν φορέα που τους εκπροσωπεί ταξικά, απειλούν – με δυο λόγια – να υπονομεύσουν την προοπτική του. Εκείνο που χρειαζόμαστε ΣΗΜΕΡΑ, είναι μια ΞΕΚΑΘΑΡΗ τοποθέτηση για το “αύριο” αυτού του πολύ σημαντικού εγχειρήματος: **ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ** και **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ** θα πάει, **ΠΩΣ**, μέσα από ποιους δρόμους, δομές, ιεραρχήσεις καθηκόντων κλπ., θα κινηθεί για την επίτευξη των στόχων που θέτουν οι ανάγκες της ταξικής πάλης σήμερα. Η αντιπαράθεση γύρω από αυτά τα ερωτήματα δεν είναι καινούργια. Αντίθετα, είναι “παρούσα” από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής του και εκφράζεται καθημερινά στη ζωή και δράση του. Και η αντιπαράθεση αυτή είχε και έχει, όπως είναι φυσικό, τόσο ιδεολογικοπολιτική, όσο και “οργανωτική” διάσταση.

Ενάντια στο συντεχνιασμό με “αγωνιστικό” προσωπείο...

Δε θα βρει κανείς – είναι αλήθεια – εύκολα μέσα στις γραμμές του Σωματείου εκείνη την παραλλαγή του συντεχνιασμού που συναντά με χαρακτηριστική συχνότητα στο ΤΕΕ και τους επιστημονικούς Συλλόγους. Ωστόσο, κάθε άλλο παρά σημαίνει αυτό ότι ο συντεχνιασμός είναι απών από τη δράση και τη ζωή του Σωματείου.

Μήπως άραγε, δεν είναι συντεχνιακή η άποψη ενός τμήματος της Αριστερής Πρωτοβουλίας (που είναι η πλειοψηφούσα παράταξη), ότι **οι μηχανικοί δεν ανήκουν στην εργατική τάξη** και, συνεπώς, δε μπορεί να αντιμετωπίζονται ενιαία με άλλα τμήματά της, όπως π.χ. οι σχεδιαστές, οι τεχνολόγοι μηχανικοί κλπ.; Η άποψη αυτή βάλλει ευθέως κατά των θεμελίων του ίδιου του Σωματείου, κατά της ίδιας του της ύπαρξης, καθώς στρέφεται κατά ενός από τα πλέον βασικά χαρακτηριστικά του: της προσπάθειάς του, δηλαδή, να ενοποιήσει συνδικαλιστικά τον αγώνα **ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΟΥ** της εργατικής τάξης στον τεχνικό κλάδο, προτάσσοντας τα **ΚΟΙΝΑ ΤΑΞΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ** των επιμέρους ομάδων της και καταπολεμώντας τις μικροαστικές αυταπάτες που “κουβαλάνε” μερικά από αυτά. Ταυτόχρονα, είναι προφανές ότι οι απόψεις αυτές **δίνουν πολύτιμα όπλα** στους υπαλλήλους του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, στην προσπάθειά τους να αποκόψουν το Σωματείο από το υπόλοιπο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, μπλοκάροντας π.χ. την είσοδο στο ΕΚΑ, προσφεύγοντας στα δικαστήρια για να το αποκλείσουν από τις Συλλογικές διαπραγματεύσεις κλπ.. Αναρωτιόμαστε, σε ποια βάση δέχονται τη συμμετοχή τους σε ένα ΕΡΓΑΤΙΚΟ Σωματείο, δυνάμεις με τέτοιες ιδεολογικοπολιτικές αναφορές...

Άραγε, τι άλλο από υποχώρηση στην πίεση του συντεχνιασμού είναι οι συνεχείς “εκπτώσεις” – με ευθύνη της πλειοψηφίας της Διοίκησης – από το συνολικό πλαίσιο διεκδικήσεων που βασανιστικά κατόρθωσε να διαμορφώσει συλλογικά το Σωματείο, στο όνομα των “αιχμών” και της “επικαιρότητας”; Πίσω από αυτό, δεν κρύβεται άραγε η αντίληψη ότι “καλό το πλαίσιο για τα χαρτιά, ας παλέψουμε τώρα ένα-δυο ζητημάκια να κερδίσουμε π.χ. τις απολύσεις ή τα ατυχήματα”, λες και τέτοιες “αιχμές” μπορούν να διεκδικηθούν “χωριστά”, χωρίς συνολικό συντονισμό με το ταξικό εργατικό κίνημα. Σα να λέμε, οι

τεχνικοί στα εργοτάξια, τις εταιρείες, τα γραφεία κλπ. θα προτάξουν ειδικά τα μέτρα ασφαλείας και μάλιστα μόνοι τους, χωρίς τους οικοδόμους, τους χειριστές κλπ!!!

Ωστόσο, ο συντεχνιασμός εμφανίζεται και με πολύ πιο “εκλεπτυσμένους” τρόπους και, συγκεκριμένα κάτω από τη μάσκα της “προτεραιότητας του μαζικού κινήματος”. Έτσι, οι δυνάμεις της Αριστερής Πρωτοβουλίας, της Ένωσης Εργαζομένων και της Αγωνιστικής Συνεργασίας, με πρόσχημα την “αγωνία” τους “να νικήσουν οι αγώνες” των φοιτητών σήμερα, των μηχανικών χθες, των δασκάλων προχθές κλπ. είναι έτοιμες να δεχθούν το “μινιμάρισμα” ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ του διεκδικητικού πλαισίου στο επίπεδο του αιτήματος απόσυρσης του νόμου της “Μαριέττας”, του “Τσιτουρίδη”, του άρθρου 16, δηλαδή **σε ένα επίπεδο “θολού αντικυβερνητισμού”** που – αντικειμενικά και ανεξάρτητα (;) από προθέσεις – τις τοποθετεί στον αστερισμό του ΠΑΣΟΚ. Βλέπουμε εδώ, με ποιο τρόπο το υπόβαθρο του συντεχνιασμού, έστω και με “αγωνιστικό” προσωπείο, οδηγεί τελικά, όπως και στη συναινετική του εκδοχή (των ανοιχτών συντεχνιακών δυνάμεων στο ΤΕΕ, την ΕΕΤΕΜ κλπ. που σέρνονται πίσω από τη ΝΔ), στην υποταγή στον ένα ή τον άλλο πόλο της πολιτικής της αστικής τάξης. Αν ξεκινάς με τη λογική π.χ., ότι ο νόμος για το ΤΣΜΕΔΕ αφορά τους μηχανικούς, εύλογο είναι να περιορίζεται η συζήτηση για το ασφαλιστικό στο “ναι ή όχι στο νόμο” αυτό. Επομένως, αρκεί ο αγώνας του κλάδου “μας” για να νικήσουμε και, το πολύ-πολύ, η “συμπαραστάση” των υπολοίπων εστιασμένη, φυσικά, στο “πρόβλημα του κλάδου” και όχι στην ανάγκη συνολικής άρνησης της πολιτικής της ΕΕ, έκφραση της οποίας είναι το πρόβλημα αυτό.

Έτσι, π.χ. συγκεκριμένες δυνάμεις της Αριστερής Πρωτοβουλίας αρνούνταν στα κείμενα του Σωματείου να καταδικαστεί η απόφαση της Αντιπροσωπείας του ΤΕΕ του 2003, που έστρωσε στην κυβέρνηση το δρόμο για το νόμο της, με τη λογική “να μη χάσουμε συμμάχους” και “να πλατύνει η βάση αντίθεσης με το νόμο”, αναζητώντας “συμμάχους” οπουδήποτε αλλού εντός του “μικρόκοσμου των μηχανικών” (δηλ. με την ΠΑΣΚ και τις παραφυάδες του ΣΥΡΙΖΑ), αλλά – προς Θεού! – όχι στον ταξικό πόλο του εργατικού κινήματος, στο ΠΑΜΕ, σε ο,τιδήποτε έβαζε και βάζει το ζήτημα της συνολικής αντιπαράθεσης με την πολιτική της ΕΕ, ως προϋπόθεση ΚΑΙ για επιμέρους νίκες γιατί, κάτι τέτοιο “θα στένευε τη βάση αντίθεσης με το νόμο” και θα “δυσκόλευε την πάλη για την απόσυρσή του”. Ευθέως ρωτάμε τις δυνάμεις αυτές: ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΙ ΩΣ ΠΟΥ είναι “νίκη” για το εργατικό κίνημα η απόσυρση, έστω, ενός νόμου για να επανέλθει με την ίδια ή παραπλήσια μορφή από την επόμενη κυβέρνηση “χωρίς να ανοίξει ρουθούνι”, όπως έγινε με τους νόμους Κοντογιαννόπουλου-Σουφλιά στα πανεπιστήμια, τα μέτρα Γιαννίτση στο ασφαλιστικό κλπ, κλπ.; ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ να θεωρεί ως “νίκη” το εργατικό κίνημα την πώση μιας κυβέρνησης που εφαρμόζει δεξιά πολιτική, όταν αυτή που θα την αντικαταστήσει διακηρύσσει ότι θα κάνει ακριβώς τα ίδια;

Τέλος, μήπως άραγε δεν είναι φανερό ότι αυτή η υπόκλιση της πλειοψηφίας της διοίκησης του Σωματείου στον συντεχνιασμό με “αγωνιστικό προσωπείο” δε μπορούσε παρά να συνοδεύεται από τον πλέον απροκάλυπτη **“αλλεργία” σε ό,τι αφορά την ανάγκη συμπόρευσης με τον ταξικό πόλο του ΠΑΜΕ;** Αλλά είναι ολοφάνερο πως, όταν δεν αντιλαμβάνεσαι την πάλη ενάντια στις αναδιαιρέσεις ως αγώνα για τη συνολική ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, αλλά ως πάλη ενάντια σε επιμέρους νόμους, υπουργούς, “αιχμές” κλπ., από που να προκύψει και η ανάγκη του ταξικού πόλου; Αντίθετα, τέτοιες στρεβλές αντιλήψεις αφήνουν μπόλικο χώρο για ιδεοληψίες περί δήθεν “τρίτου δρόμου” στο εργατικό κίνημα, ανάμεσα στη ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ. Αλήθεια, σε ποια ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΑΣΗ θεμελιώνεται η αντιπαράθεση με τον ταξικό πόλο, εάν πραγματικά οι δυνάμεις αυτές πιστεύουν στο διεκδικητικό πλαίσιο που έχει διαμορφώσει το Σωματείο, ένα πλαίσιο που βρίσκεται στον αντίποδα των θέσεων της ΓΣΕΕ και συμπλέει αντικειμενικά με τους στόχους του ΠΑΜΕ; Το ερώτημα, προφανώς, είτε δε μπορεί να απαντηθεί, είτε θα αποκαλυφθεί η διαφωνία επί της ουσίας με το πλαίσιο – διότι **“πλαίσιο” ΔΕΝ είναι ένα απλό ΑΘΡΟΙΣΜΑ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ**, που μπορεί να αυξομειώνεται κατά το δοκούν – αλλά καθορίζεται **με βάση ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ της λαϊκής οικογένειας** και αυτό είναι ένα αντικειμενικό, “μετρήσιμο” μέγεθος, που καθόλου δεν υπάγεται στα εκάστοτε μικροπαραταξιακά καπρίτσια των συναδέλφων της Αριστερής Πρωτοβουλίας ή της Ένωσης Εργαζομένων κλπ. Να λοιπόν, η αντίφαση: από τη μια, δε μπορούν να διαφωνήσουν ανοιχτά με το πλαίσιο του ΠΑΜΕ, διότι έτσι θα φανεί ανοιχτά η σύμπλευσή τους με τον εργοδοτικό συνδικαλισμό και τη συνδικαλιστική αριστοκρατία της ΓΣΕΕ. Καθώς, όμως, αρνούνται ιδεολογικοπολιτικά την πεμππουσία του πλαισίου αυτού, την ενιαία διεκδίκηση των εργασιακών, μορφωτικών και επαγγελματικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων και της νεολαίας, δεν έχουν άλλη επιλογή από το να αρνούνται “όπως ο διάβολος το λιβάνι” τη συμπόρευση με το ΠΑΜΕ, καταφεύγοντας σε ακροβατισμούς απείρου κάλλους – π.χ. “κριτική” στο Συνδικάτο Οικοδόμων ότι είναι ...εργοδοτικό(!), “κριτική” ότι το ΠΑΜΕ δρα ...από τα πάνω και άλλα παρόμοια. Η πρακτική της άνευ λόγου αντιπαράθεσης με το ΠΑΜΕ τραυματίζει την ενότητα της εργατικής τάξης στους χώρους δουλειάς και, τελικά, στρέφεται και ενάντια στο ίδιο το Σωματείο, στερώντας του τους φυσικούς του συμμάχους στην πάλη του ενάντια, τόσο στην εργοδοτική ασυδοσία και τρομοκρατία, όσο και στον εργοδοτικό συνδικαλισμό τύπου ΤΕΕ-ΓΣΕΕ-ΣΤΥΕ.

Συνεπώς, η συσπείρωση των μισθωτών τεχνικών στις γραμμές του υπαρκτού, μαχητικού ταξικού πόλου του ΠΑΜΕ είναι μονόδρομος. **Δεν υπάρχει τρίτος δρόμος** ανάμεσα στον εργοδοτικό και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, τη λογική της ταξικής συνεργασίας και του κοινωνικού εταιρισμού του ΤΕΕ, της ΓΣΕΕ και του ΣΤΥΕ, από τη μια και της ταξικής πάλης με αφετηρία τις ανάγκες μας, για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, από την άλλη. Κάθε ολιγωρία, **κάθε άρνηση συμπόρευσης** και συστράτευσης με τον ταξικό πόλο του ΠΑΜΕ **σημαίνει** στην πράξη **προδοσία** των συμφερόντων της εργατικής τάξης, συμπόρευση με την ηγεσία της ΓΣΕΕ. Όσοι “οραματίζονται” τέτοιους δρόμους που μονάχα μέσα στα κεφάλια τους υπάρχουν, αναλαμβάνουν τεράστιες ευθύνες απέναντι στον κόσμο της μισθωτής εργασίας στον κλάδο και γενικότερα.

Με το ΠΑΜΕ των αγώνων και των ελπίδων της τάξης μας, ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ - ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας. Κατώτερο μισθό 1.300 ευρώ. Για τους μισθωτούς τεχνικούς διεκδικούμε υπογραφή ΣΣΕ με κατώτερο μισθό για τους μηχανικούς 1740 ευρώ, τους γεωλόγους 1615 ευρώ, τους τεχνολόγους μηχανικούς 1530 ευρώ, τους εργοδηγούς-σχεδιαστές 1400 ευρώ.
- Να πληρωθούν άμεσα στους εργαζόμενους όλα τα δεδουλευμένα με ευθύνη της κυβέρνησης. Να σταματήσει το πολιτικό και νομικό πλέγμα προστασίας των εταιρειών που χρωστάνε μισθούς στους εργαζόμενους.
- Κατοχύρωση όλων των δικαιωμάτων που πηγάζουν από την εξαρτημένη σχέση εργασίας. Είμαστε αντίθετοι στην 'ευέλκτιη απασχόληση', τη 'διευθέτηση του χρόνου εργασίας'. ΟΧΙ στις απολύσεις. Διεκδικούμε κανονικές προσλήψεις με συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου για όλους τους εργαζόμενους. Μείωση των ωρών εργασίας (35ωρο, 5νθήμερο, 7ωρο).
- Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που ισχύουν σήμερα (915/79, 2084/92, 3029/02, 3232/04 και του πρόσφατου νόμου για την αναδιάρθρωση των κλάδων του ΤΣΜΕΔΕ). Πλήρης δημόσια, καθολική, υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση, αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υψηλού επιπέδου υγείας και πρόνοια για όλους τους εργαζόμενους χωρίς προϋποθέσεις. Αποδέσμευση του ΤΣΜΕΔΕ απ' την Τράπεζα Αττικής. Όχι στο τζογάρισμα των αποθεματικών των ταμείων στο χρηματιστήριο. Αποφασιστική μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζόμενων, ιδιαίτερα για τους νέους εργαζόμενους (μετά το 1993) στην προοπτική της πλήρους κατάργησής τους. Πλήρης απαλλαγή των στρατευμένων, των ανέργων και των μεταπτυχιακών μηχανικών από την καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών, με θεμελίωση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους για το χρόνο στράτευσης.
- Υπολογισμός του χρόνου ανεργίας ως συντάξιμου χρόνου. Σύνταξη ίση με το μέσο όρο των αποδοχών της τελευταίας τριετίας, στα 30 χρόνια δουλειάς, στα 55 χρόνια για τις γυναίκες και τα 58 για τους άνδρες. Επίδομα ανεργίας, ίσο με το βασικό μισθό, για όλους τους εργαζόμενους και υποαπασχολούμενους, ανεξάρτητα από τον τρόπο πληρωμής τους (μισθό, ή ΔΠΥ). Άμεση αναγνώριση των εργοδοτικών υποχρεώσεων (εργασιακών, ασφαλιστικών κλπ) και των δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους που αμείβονται με ΔΠΥ και παρέχουν στην ουσία εξαρτημένη σχέση εργασίας.
- Ουσιαστική εφαρμογή των μέτρων υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων με προσανατολισμό στην εργοδοτική ευθύνη. Κατάργηση των ιδιωτικών ΕΞ.Υ.Π.Π. και δημιουργία κρατικού σώματος Τεχνικών Ασφάλειας και Ιατρών Εργασίας, ενταγμένου στο Δημόσιο Σύστημα Υγείας. Κατοχύρωση εργοδοτικής εισφοράς για την ασφαλιστική κάλυψη του επαγγελματικού κινδύνου και διευρυμένη εφαρμογή του θεσμού των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών.
- Όχι στην «απελευθέρωση» τομέων όπως οι τηλεπικοινωνίες και η ενέργεια, όχι στις ιδιωτικοποιήσεις και τις συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού τομέα..
- Όχι στη οδηγία Μπολκενστάιν.
- Να αποσυρθεί ο νέος νόμος - πλαίσιο για τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ, όχι στην κατάργηση του ασύλου και την αναθεώρηση του άρθρου 16. Να καταργηθούν όλοι οι αντεκπαιδευτικοί νόμοι των ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, να μην εφαρμοστούν οι κατευθύνσεις της Μπολόνια. Ενιαίο, 12χρονο υποχρεωτικό σχολείο. Ενιαία Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία για όλους. Δημόσια και Δωρεάν Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση. Να απαγορευτεί κάθε επιχειρηματική δραστηριότητα στην εκπαίδευση.

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες

Οι επερχόμενες αρχαιρεσίες για την ανάδειξη νέας διοίκησης στο Σωματείο, είναι ευκαιρία να εκφραστεί ξεκάθαρα και στον κλάδο των μισθωτών τεχνικών, η δυναμική της συσπείρωσης στο ριζοσπαστικό, ταξικό πόλο του ΠΑΜΕ που δίνει την μάχη για το σήμερα και το αύριο του εργατικού κινήματος. Ο κάθε συνειδητός μισθωτός τεχνικός, που νιώθει από την ίδια του την πείρα τα αδιέξοδα της αντιλαϊκής πολιτικής, έχει κάθε λόγο να βαδίζει μαζί μας στον ίδιο δρόμο!

ΕΣΑΚ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ